

Formanden: Det vilde have været overmaade let at foretage denne Deling, hvis Anmodningen derom var fremkommen, førend Behandlingen af dette Affnit var begyndt; men da — hvad jeg meget beklager — den først er fremkommen, under Mødet idag, saa vil jeg ikke imod Regulativets udtrykkelige Ord kunne tilskede en saadan Deling nu. Findes der imidlertid Anledning, til en Rettelse heri, saa er der, jo endnu ved tredje Behandling Mulighed, for at kunne stille et Ændringsforslag.

Ordføreren: Ja, saa kan jeg kun bemærke, at jeg ikke skjønner rettere, end at Finantsministerens Duffe i den Henseende i enhver Henseende vil fortjene at imødekomes, og det saameget mere, som har har motiveret det ved sin egen Beredvillighed til at opfylde et af Udvalget udtalt Duffe, som jeg rigtig nok antager for at være af stor Bigtighed, nemlig Undersøgelsen angaaende de kongelige Skove. Jeg skal derfor paatage mig at bringe det under Forhandling i Udvalget mellem 2den og 3die Behandling. Med Hensyn til den nye Rade ved Hillerødsholm, har jeg kun at bemærke, at den af den ærede Finantsminister anførte Marsag til ikke at bevilge det foreslaede Beløb dertil iaar, at man mulig kunde faae Laderum ved Stutterigaarden, ogsaa har foresvævet Udvalget, naagt man ikke udtrykkelig har udtalt det. Udgifterne ved Udtørringen af Sevingeffjord have været saa megen Debat underkastede i Udvalget, at jeg ikke kan undlade her at tilføie, at man virkelig efter de Efterretninger, man havde faaet, kom til at nære Tvivl om Hensigtsmæssigheden og Forsvarligheden af det Arbejde, som var udført, og at man derfor havde tænkt sig, ved den gjorte Indstilling, meget stærkt at henlede Ministerens Opmærksomhed paa de Tvivl, som næredes i den Henseende, ved at fordre et Syn foranstaltet, inden der blev anvendt flere Penge derpaa. Det lader jo ogsaa til, at Finantsministeren har opfattet det saaledes, og jeg troer, at Udvalget maa staa fast ved denne Post. Med Hensyn til Udgifterne ved de Kongelige Jagter, saa er det jo ganske vist, at S. Maj. ved Beskjendtgjørelsen af 30te Mai 1849 har forbeholdt sig Jagten paa den kongelige Wildtbane. Det forekommer mig imidlertid ikke, at

der staaer i den samme Kundgjørelse, at Hans Majestæt tillige forbeholder sig, at Staten skal bestaae disse Jagter — jeg erindrer det idetmindste ikke — men selv i dette Tilfælde vilde det dog neppe kunne antages, at Staten har at bestaae saadanne Jagter ogsaa i det Tilfælde, hvor hans Majestæt selv ikke var nærværende og udførte dem, og med Hensyn dertil er det, at Udvalget har gjort disse Indstillinger om Retsættelse.

Finantsministeren: Jeg vilde blot tilføie, da den ærede Ordfører ikke havde den kongelige Kundgjørelse af 30te Mars 1849 ved Haanden, at oplæse den paagældende Artikel; den lyder saaledes: Kongen har Lovmæssig Sagtret paa den kongelige Wildtbane, saavel som paa alle Domainer. Det Wildt, som Vi ønske at beholde, saavel som alle Naturalpræstationer af Statens Eiendomme, betales af Civillisten, hvilken Udgifterne ved Jagtvæsenet sølgelig blive udedkommende.

Øppermann: Idet jeg har taget Ordet i Anledning af Statens Forstvæsen, er det ikke uden nogen Betanckelighed. Det er den Sag, som først vakte min Interesse for Staten i det Hele, og den har nu i 14 Aar ligget mig paa Hjerte. Flere af de Tilstedeværende vilde vide med mig, at jeg allerede 1840 foranledigede den bragt til Forhandling i Roeskilde Stænders forsamling; dengang levede disse Forhandlinger til Retsættelsen af en Commission, som skulde undersøge og gjøre Forslag, men som, efter sin Sammensætning og efter sit Mandat ikke kunde føre det til noget Videre; thi det, som det her kom an paa, var at bortskaffe de 2 Grundseil, som skadede Bestyrrelsen af Statens Skove. Den ene Grundseil er, at man er bleven staaende ved et Behandlingsprincip, som nu næsten er halvhundred Aar gammelt, og at man ikke er ffreden frem med Tiderne. Dette Behandlingsprincip medfører, at den staaende Bedcapital, som altid maa være i Skoven, naar den forstmaessig skal holdes i ordentlig Stand, er omtrent 1½ Gang saa stor, som den behøver at være, medens Materialudbyttet i det Hele ikke bliver større i Masse eller bedre i Dvalitet — det er ingenlunde beviist, at det enten bliver saa stort eller saa godt, som ved et forandret Behandlingsprincip. Denne Gjenstand er ikke